

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

P ante O

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

les Triumpho Parthici M. Antonii libros tres. ¶ Fuit & alter, Macedo genere, qui de Thebis scripsit, & de re militari. Suidas. Eius erat Stratagematum liber.

Polybius, πολυβιος, Insignis historicus ex Megalopoli Arcadia civitate, Scipionis Africani præceptor, qui Romanam historiam libris quadraginta conscripsit. Autor Suidas.

Polycarpus, πολυκαρπος, Iohannis Evangelistæ discipulus, & Smyrnenorum episcopus, Latine rem uberè & fertile significat.

Polycaeste, πολυκαεστη, Nestoris filia, apud Homerum in Odyssi.

Polydorus, πολυδωρος, Statuarius eximius diligens & decore cæteris præcellens. Nam ex ære plurima cõfecit signa, gravissimorum scriptorum præconis nobilitate: ex quibus primis commemoratur astragalus ontes hoc est, talis iocundus, quo opere nullum absolutum fuit iudicatum. Fuit & Sicyonius, discipulus Ageladz. Dnas eodem argumento statuas fecit: alteram ex ingenio, & suo iudicio: alteram verò ex vulgi opinione, & ex sententia cuiusvis prætereruntis. Quibus perfectis turbâ admittit, ac primum sua ostensa magnopere laudatur: altera deinde, non æquè, Atqui sciote (inquit) hæc quam tantopere laudatis, me fecisse: quam verò vituperatis, vos fecisse. Autor Aelianus de varia historia.

Polydorus, πολυδωρος, Nomen proprium tyranni, qui in Samo insula regnum potiebatur. Hic & opibus, & felicitate apud historicos indyus est: quoad vixit, non tam fortunatus alumnus dici potuit, quam parvus. Annulum habuisse fertur incredibilibus pretis, sibiq; charissimum, quem, ut nimis sibi blandientem fortunam aliqua adversitate temperaret, in mare abiecit: quem tamen postea in ventre piscis inventum recuperavit. Verum quæquam eidem in vita nihil adversi contigisse ferunt, mors infamis, & grunnosa docuit neminem ante obitum merito dici posse felicem. Idem enim ab Oronte Satepa Persarum captus, suspensusq; genere mortis teterrimo diem clausit. Ex Strab. lib. 14. Huius item meminit Cic. lib. 5. de Finib. Floruit eodem tempore quo Pythagoras & Anacreon.

Polyrates, πολυρατης, Epheborum præsul, temporibus Severi principis, ut scribit Hieronymus, eodem nomine, clarus literis floruit.

Polydamas, πολυδαμας, Proprii Trojani, Antenoris & Theanisi sororis Hecubæ filius, qui Lycasten Priami filiam, sed ex concubina susceptam, uxorem duxit. Hic cum Antenore patre & Aenea urbem Trojanam Græcis dicitur prodidisse.

Poeta Græci, ut primam huius nominis syllabam extendant (nam alioqui in hexametro versu locum non habet) πολυδαμας, scribunt: quos & Petrus imitatus est Sarty. 1. Ne mihi Polydamas, aut Trojades Labconem Præulerint. Sonat autem Polydamas Latine multorum domitorem, quasi πολυδωρος: vel multarum uxorum virum, quasi esset Polydamas, vel Polydamas: eo enim respexit Cornutus in Persium quum Polydamantem multitudine interpretatus est. ¶ Polydamas, Paneratiades nobilis, qui æmulatus Herculem, leonem inermis amplexus superavit: taurum ingentem apprehensis extremis pedibus retrò tenebat: currum ægitatum sese opponendo altera manu apprehensum ex cursu retrahabat, in equosq; insilliebat dejecto auriga. Accessit a Dario Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex provocatione victor fuit. Postremo post cenam in caverna, quum saxum à vertice ruinam minaretur, dissidentibus convivis, cõsilius ipse viribus, ac manibus posse illud sustinere oppressus est. Autor Pausanias.

Polydectes, πολυδεκτης, Rex Seriphi insule, qui Perseum Iovis & Danaës filium educavit. Cuius tandem ingenium veritus, audaciamq; & felicitatem, spe illecebræ æternæ gloriæ ad superandum Gorgonem compulsi: quo devicto redeunt Perseo quam semper detraheret, conversus est ab illo in silicem, monstrato capite Medusæ, ut fabulatur Ovid. lib. 3. Metam.

Polydora, πολυδορα, Insula Propontidis: apud Plin. lib. 5. cap. ult. ¶ Polydora, nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesioidus in Theogonia.

Polydorus, πολυδωρος, Ger. Det Sohn Priami des Königs zu Troja. ¶ Filius fuit Priami ex Hecuba: quem pater initio belli Trojani, communis Martis exitu veritus, cum magno auri pondere educandū tradidit Polymnestori Thraciæ regi, antiquo hospiti, amico & genero suo. Sed ille delecta Troja, cæterisq; Priami ferè omnibus liberis interfecit, auri cupiditate adductus, Polydorus in litore spatiantem, telis aggreditur, & frustra fidem deorum, hominumq; implorantem, occidit: cefoq; tumulum superinjecit, cui supercrevere myrri virgulta, ut auctor est Virg. lib. 3. Aen. Id quum mater Hecuba intellexisset, simulavit se ingens adhuc auri pondus velle illi secretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod avarus rex verum existimans, mox ad Hecubam profectus, illius unguibus obsecratus est. Exiit tamen & alia de Polydoro fabula: nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepisse: Priamū autem pro redemptione filii Græcis dedisse urbē, quæ postea ab eventu Antandros dicta est: qua accepta illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruisse. Hæc ferè Servius in

locum illum 3. Aen. -fuge litus avarum: Nam Polydorus e-go, &c. ¶ Alius fuit Polydorus Priami filius ex Laothoë Altei Lelegum regis filia, quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Trojano interfecit.

Polygnotus, πολυγνωτος, Nomen pictoris præclarissimi, patria Thasi, qui nonagesima Olympiade floruit. Quint. lib. 12. de Institutione oratoria. Plin. lib. 35. cap. 9. Hic primus mulieres lucida veste pinxit, capita eorum mitis versicoloribus operuit, plurimumq; picturæ primus cõtulit. Primus siquidē instituit os adaperire, dentes ostendere, & vultū ab antiquo rigore variare. Delphis ædem pinxit, & Athenis porticum quæ Pæcile vocatur: idq; gratuito, quū partem ejus Mycon mercede pingeret: quo nomine Amphictiones (quod est publicæ Græciæ concilium) hospitia ei gratuita per universam Græciā decere. Pinxit præterea & Ocnium, teste Pausania, spartum torquentem, asinamq; astantem, quæ quicquid ille torserat, statim præterderet. Quo ænigmatè significare volebat, patrefamilias laboriosum quidem, sed cui domi esset uxor prodiga, quæ quicquid ille sudore suo contraxisset, sitcauè profunderet. Vide Erasmi adagia.

Polymedia, Plin. lib. 5. cap. 3. Troadis oppidum Helleponto adiacens.

Polyminia, sive Polymnia, πολυμνία, Vna musarum, à memoria magnitudine dicta. Nam μνία Græci memoriam vocant. Producit autem hæc dictio penultimam syllabam, quæ apud Græcos in diphthongo scribitur. Fuerit qui corripit putarint, adducti versu Virgili ex Epigram. Signat cuncta manu, loquiturq; Polymnia gestu. Verum in caligatoriis exemplaribus legitur Polymnia per quinque syllabas, sine conjunctione que. Quem etiam in modum Horatius hæc voce usus est lib. 1. Carm. Euterpe cohibet, nec Polymnia. Sunt qui Polyhymnia scribant, ut à cantus multitudine dicatur. Magis tamen placet superior scriptura.

Polyneces, πολυνηκης, & Ethocles, Oedipi Thebanorum regis filii fuerunt, qui de regni hæreditate dissidentes, singulari certamine cõgressi, mutuis vulneribus ceciderunt. Latius prosequitur hanc historiam Statius in Thebaide.

Polyphetes, πολυψητης, Phitchoi & Hippodamii filius: teste Homero liad. 12.

Polyphemus, πολυψημος, Ger. Det Sohn Neptuns ein vngestalter einaugiger Dieb. ¶ Cyclops, Neptuni filius ex Thoæ Phœciæ filia, ingenti corpore, qui unicum tantum oculum, eumq; in fronte habuit. Hic Galatæam Nympham fecit adamasse, Acinque pueram, quem sibi illa præferebat, saxo interemisit, Vlysem quoq; vi tempestatis in Siciliam delatum antro suo incluse, quatuorq; ex comitibus ejus devoravit, reliquos eodem mortis genere perempturus, nisi prævertens Vlyses vino nigro incubasset, altoq; sopore obruto, adusto stipite oculum eruisset. Vide latius totam hanc fabulam apud Hom. 10. Odyss. Servius in illud Virg. 3. Aen. Nam qualis, quantus quæ cavo Polyphemus in antro Lanigeras claudit pecudes. Multi (inquit) Polyphemum dicunt unum habuisse oculum, alii duos, alii tres: sed totum fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in fronte habuisse dicitur: id est, juxta cerebrum: quia prudentia plus videbat. Verum Vlyses cum prudentia superavit, & ob hoc eum cæcasse suspicant. Hæc Servius. Cicero quoq; de Polyphemo lib. 5. Tusc. quæst. sic scribit: At verò Polyphemum Homerus, quum immanem, ferumq; finxisset, cum acie etiam colloquentem facit, ejusq; laudare fortunas, quod quod velle, ingredi posset, & quæ velle, attingeret. Rectè id quidem: nihil enim erat ipse Cyclops, quam acies ille prudentior. Hæc Cicero.

Polytelia, πολυτελία, Oppidum Mesopotamiæ, apud Plin. lib. 6. cap. 26.

Polyxena, πολυξαινα, Priami filia formosissima, ex Hecuba conjugè, quam Pyrrhus Achilles filius, Troja capta, ad patris sui tumulum jugulavit. Fecit enim Achillem quum ad Trojam bellum gereret, Polyxenam sortè in manibus cõspicam adamasse, eamque sibi uxorem postulasse. Quod quum Priamus annuisset, placuit ut in Tymbraxi Apollinis templum convenirent, pacis, nuptiarumq; fœdera initari. Quod quum recepisset Paris, post Apollinis simulacrum sese occultavit, Achillemq; nihil tale opinanti sagitta interfecit. Capta deinde Troja, quum & Polyxena viva in hostium manus pervenisset, Achilles umbra Græcorum proceribus in somnis apparuit, præcipiens ut Polyxena cujus nuptiarum prætextu erat interfecit, inferias sibi mitteretur: cujus crudelitatis Pyrrhus sese ministrum prebuit. Ovid. Placet Achilleos maestata Polyxena maacer.

Polyxenus, πολυξαινος, a, um, Adject. apud Catullum: Alta Polyxenia madescit cæde sepulcra.

Polyxenus, πολυξαινος, Inter Græcorum duces numeratus Homeri lib. Iliad. 2.

Polyxo, πολυξο, Mulier fuit ex Lemno insula, & Apollinis vates, quæ Lemniaci sceleris dux & horratrix fuit. Nam quum

Q 1 Lemnia

Lemnae mulieres ob spectam Venerem hircum oleret, ma-
titiq; earum eam ob causam ex Thracia uxores sibi asciscer-
ent. Polyxus instinctu omnem virilem sexum interemerunt.
Aulo: Statius lib. 5. Theb.

Polyzēlis, pen. prod. *Πολυζέλης*. Poeta comicus Græcus, cu-
jus fabulas enumerat Suidas.

Pomona, pen. prod. [German. Die Döpfelgästin] Pomo-
rum dea, apud Romanos, adamatā a Vertumno, ut fabulatur
Ovid. 14. Metamorph. Dicta Pomona à pomis, quemadmo-
dum Mellona à melle.

Pompeii, Populi dicuntur quos Sarnus amnis alluit, incolē-
tes oppidum ejusdem nominis. & Inde Pompejanum: id est,
prædium circa Pompejos. Pompejanæ ficus, ad siccandum
optimæ. Pompejana vitis, ab insitore dicta. Col. lib. 3. cap. 2.

Pompejopolis, *Πομπηϊούπολις*, à *Πομπηϊός* Stephanō, Cili-
ciæ urbs. Pomponius Mela lib. 1. in descriptione Ciliciæ: Deinde
urbs est à Rhodiis, Argivisq; pōit prius. Pōpejo assignan-
te, possessamunt Pompejopolis, tunc Soloë. Hæc etiam Soli-
no trise, postea Trajanopolis est appellata, mutato nomine,
postquam in ea fato concessit Trajanus.

Pompejorum Romæ illustis familia fuit, ex qua in primis
commembratur Qu Pompejus, qui contra Numantinos mis-
sus, ab eisq; superatus, turpem & ignominiosam pacem fecit.
Auctor Florus lib. 2. & Hujus filius, sive nepos Cn. Pompejus
Strabo, magno Pompeii pater. Novocomum coloniam deduxit
in bello tociali Imperator creatus, de Picetibus triumphavit
vir admodum duræ disciplinæ. & Cn. Pompejus, hujus fi-
lius, Syllæ partes secutus est, ab eoq; ad ulciscendos inimicos
in Africam missus, Domitium primū expugnavit deinde &
Iarbam regem cepit de quo triumphavit ante legitimam æta-
tem: quare ab exercitu Syllæ Magnus est salutatus. Inde con-
tra Sertorium in Hispaniam profectus, Metelli copias sese cō-
jungens, cum cum tota factione suis. Mox delectus Imper-
ator ad bellum Piraticum, tribus mensibus id confecit. Dein
successor L. Lucullo missus, de Mitridate triumphavit. Tigna-
nem Armeniæ regem ei ad genus procumbentem, in regnum
restituit. Inde liberis, Albanos, Iudeos debellavit. capto eorū
rege Antiochulo. Extincta uxore Julia, Cæsaris filia, Corneliam
Scipionis filiam, à P. Crasso M. filio viduam relictam, uxorem
duxit. Neapoli demum acutissima febre correptus, parum ab-
fuit à morte: quæ si contigisset, melius cum eo factum fuisset,
ob insequentis belli civilis calamitatem. Jam bello civili exci-
tato, Pharalica pugna à Cæsare copis longè inferiore sope-
ratus, Scin Aegyptū fugiens, regis perfidia ab Achilla præ-
fecto interfectus est. Triumphum quum ex Oriente victor re-
diisset, biduo cepit, prænotis gentium simul victarum, quæ à
Plinio lib. 7. & à Plutarcho in vita ejus ordine adnotatur. Fi-
lios reliquit Cn. & Sextum Pompejos: quorū ille apud Man-
dam Hispaniæ urbē interfectus, hic apud Siciliam navali præ-
lio ab Augusto est victus. & Sext Pompejus alius, vir Præto-
rius, sub quo Valerius Maximus militasse se dicit, & quæ Ovid.
de Ponto pluribus laudibus effert. Hujus pater Sext. Pompe-
jus Hispaniæ cæteris princeps, quum horrensus ventulan-
dis præsideret, correptus dolore podagra, miser in triclinio
sefe super genua, levatusq; siccatu pedibus mirabilem in mo-
dum, hoc postea remedio usas est. Aulo: Plin. lib. 22. cap. 25.
Apud quem tamē, non Sext. Pompejus, sed Sext. Pomponius
est legendum. & Qu Pompejus Rufus, Syllæ è filia nepos,
Trib. pleb. cum T. Numatio Planco, adversissimus Miloni, in
cajus causa dixerat paucis pōit diebus quā Clodius esset
occisus, Milo dedit, quæ ex Curia desideretis: ego dabo quem
ex Capitolio multetis. Idem Milonem ad se venientē in hor-
tis aspiciens, misit nuntium ne veniret. & Qu Pompejus, qui
Bithynicus est dictus, summo studio dicendi, multa; doctri-
na, incredibiliq; labore atq; industria. Hujus actio non satis
commendabat orationem: in hac enim satis erat copia, in illa
lepōris parum. Hæc Cicero. Festus quoque de eodem sic ait:
Pompejus Bithynicus, è supellectili regia signum ephēbi mi-
tram tenentis, arenamque ruentis exercitationis gratia more
Græcorum, Romam portavit, & in Capitolio posuit.

Pompeloni, *Πομπηϊόν*, Oppidum est Hispaniæ, sub Pyrenæis
montibus, quod à Ptolemæo Vasconibus annumeratur. Plin.
lib. 3. cap. 3. Pompelonenles conventui Cæsaraugustano ad-
scribit. Hodie *Pampelona* vocant, regni Navarra caput.

Pomponia, *Πομπηϊού*, Mater Scipionis, ex congressu Iovis (ut
credi volebat) in anguem mutati. Silius lib. 13: Adstabat fœ-
cunda Iovis Pomponia fœto, &c.

Pomponius Atticus, *Πομπηϊός*. Nobilis Eques Romanus,
excellens ingenio, & amicus Ciceronis in primis fuit: unde
Atticus Ciceronis est appellatus: qui postquā vidit Cinne-
tum multa Rempublicam esse turbatam, secessit Athenas, ubi lon-
go tempore moratus, & publicæ civitatis, & privatum omniū
gratiam moribus elegantissimis promeruit: linguā ita probè
didicit, ut Attici nomē adsequeretur. Humanitate, divinisque

simul præditus fuit quibus amicos libenter impartebat. Nam
& Ciceronem ab urbe pulsam opibus juvit, & Brutum ab ur-
be fugientem nummorum centum millibus est profectus.
Erat alio qui gravissimus vir & edificantia singularis, ut quæ
religiosè polliceretur, eadem & præstare nitetur. Mendacium
ne ipse dicebat, nec pati poterat. Plura Cornelius Nepos, qui
vitam ejus elegantissimè scripsit. & Pomponius item alii duo
Ciceronis tempore fuere: quorū alter L. Pomponius Bona-
nientis Atellanarum scriptor, quem Solinus refert nunquam
ructasse. Alter Cn. Pomponius orator, petronus acer, ac-
curatq; dicendo, & lateribus pugnant, ut ait Cic. in Orat. & la-
lius itè Pomponius secundus tempore Quintilianæ interva-
gicos longè princeps, quem senes (ut ille refert) Pindarū tra-
gicum putabant: cōpositione atq; nitore præstare omnes cō-
strebantur. Tacitus verò de eodem: Pomponius secundus in-
stis temporibus, Domitio Africo, vel dignitate, vel fama pe-
petuare cessit. Hæc Tacitus. Plin. verò lib. 14. cap. 4. eum
nam Cypriaci Germanici filio dedisse ait, in qua vitum cen-
tum sexaginta annorum fuit. & Pomponius Iulio consilius et
Pandectarum libris notissimus. & Præter hos Pomponius Me-
la natione Hispanus, insigni opere de situ orbis clarissimus.

Poneropolis, pen. prod. *Πομπηϊού*, Thraciæ civitas, sub Rhod-
ope mōre sita: deinde Philippopolis ab insauratore: & post-
modò Trimonium à situ dicta. Auctor Plin. lib. 4. cap. 11.

Pontus, *Πόντος*, Vulgò *Ponzo*, Insula est una Oceanidum, inter
Lucano adjacenti eregione Veliæ. Plin. lib. 3. cap. 7: Cetera Ve-
liam Pontia & Hæchia, utroq; hno nomine Oceanidum, argu-
mentum posse esse ab Oceanis Italia. & Sunt item Pontia In-
sulæ duæ, non longè à Palmaria, eregione Formiarum, in qui-
bus turtures ac coturnices quō à Italia veniunt, prima vo-
latura requiescēdi causa paucos dies morantur. Aulo: Varo.
Plin. li. 3. cap. 6. Ab his ultra Tiberina ostia in Antiano, Adury,
mox Palmaria, Sinonia, & ad verum Formias Pontus.

Pontina palus, *Πόντιος*, Vulgò *Limaria*, Volscorum palus iuxta
Forū Appii, haud longè à Tarracina, distans ab Urbe XXX.
passuum millibus. Hæc palus à Cornelio Cethego Cœsare
excicata est. & ex ea ager factus, ut tradit Plinius lib. 4. cap. 7.
Lucan. lib. 1: Et qua Pontinas via dividit uda paludes. Menius
Pontina.

Pontus, *Πόντος*, gen. masc. Nerei filius & Neptuni, ut Eufor-
bus libro 1. Præp. scribit. Unde pontus mare dici videtur. An-
pon-
tum dici existimant mare, à *Πόντος*, quod est in regno vel à
Πόντος est, labori quæ sit laboribus plenus. Ridiçulè per
coturnicum dici arbitrantur, quod à careat ponte Propriè au-
tem id mare pontus appellatur, quod à palude Mæotidæ usque
Tenedum protenditur. [German. Das Meer so fons das
Pon-
tisq; genantet wird / freds sich vdm Nereidisch bis an ten turquo
versetzt in Thraciam.]

Pontus, si formam generis, Provincia Asia minoris à Ponto
rege sic cognominata, crudelitate Medæ, & maleficis her-
barum proventu nobilitata. Virg. Eglæg. 2. Has herbas, in que
hæc Ponto mihi lecta venena Ipse dedit Mæris: mactantur plu-
rima Ponto. & Ponto item frequentissimus est Castor, cuius
testiculi ad medicamentum expectantur. Idem 2. Georg. Virgili-
Pontus Castorea. & Clauditur autem Ponto (ut Strabo re-
fert libro 11. 2. 9. 11.) ab Occidente Haly flumine: ab Oriente
Colchidæ Meridie, minori Armeniæ à Septentrione, mari Sa-
xino Ptolemæus verò lib. 3. paulò aliter. Pontus, quæ ab Oc-
caſu, nec Ponto, & Thracia Bosphoro à Meridie, regione quæ
propriè Asia dicitur à Septentrione, parte Euxini maris con-
tinetur. Ejus civitates insignes sunt, Chalcedon, Nicomedia, Ni-
cæa. In Ponto regnarunt Mithridates, Eopator, & Pythodorus
regina. Ex Ponto sunt Aquila, veteris Testamenti interpretes, &
Mareion hæresiarthetæ: qui quavis Christianus videri vellet
alium tamen creatorem omnium rerum esse dicebat, quæ
CHRISTI Patrem, illumq; majorem aiebat.

Ponticus, a, um, *Πόντιος*, ut Ponticum abinthium, apud Col-
lib. 12. cap. 33. Freti Pontici fauces, Seoca Medæa. Homus Pō-
tica Ovid. 3. de Ponto. Pontica nux, eadē quæ avellana, quod
in Ponto plurimum abundet. *Πόντιος*.

Poppilius, Prænomine Marcus, Flamen Cæmentalis fuit, cui
in sacrificiis occupato quū nuntiaretur seditio plebis adver-
sus magistratus concitate ut erat Igna indutus, in concionem
ascendit, seditionemq; sua autoritate sedavit. & Duo pater-
reā alii celebrantur Popilii: quorū alter ad Antiochum, Pto-
lemæum Aegypti regem obsidentem, legatus missus, quum
mandata sua Antiocho exposuisset, ut à Rege socio & amico
Populi Rom. abstineret, regem cunctantem, responsumq; ad-
ferentem virgula circumscripit, de omnibus Populum Roma-
num omnia hostiliter com illo esse acturum, si spanum illud
egredereur, priusquam sibi respondisset. Admiratus itaq; ho-
minis confidentiam Antiochus, respondit se in Pop. Rom.
potestare fore: solutaq; obsidione in regnum se recepit. & Al-
ter cognomento Lænas, de quo Valerius inter ingratu animi
extemp-
la

exempla commemorat, quã à Cicerone in causa capitis esset defensus, certissimoq; periculo liberatus, nullam non modò patrono retulisse gratiam, verum etiam magni benefici loco ab Antonio poposcisse, ut ad occidendum Ciceronem mitteretur: quã re facillè impetrata, viro innocentissimo, optimoq; de se merito, cui salutem debebat, vitam eripuisse.

Poppæa, Sabina, T. Ollii filia, à Poppæo Sabino avo suo ita nominata, mulier forma, nobilitateq; insignis fuit, quam primis auspiciis Rufo Crispo conjunctam, M. Otho primum in adulterium, deinde & in matrimonium suum pellexit. Verum quum incautus apud Neronem principem uxoris formã laudaret, captus amore ejus Nero, Othoni consuetudine ejus interdixit: deinde & in Lusitaniam sub specie honoris, eo relegato, matrimonio eam sibi copulavit. Obiit fortuita Neronis ira, istu calceis, quum gravisda esset, ab eo percussa. Autor Tacitus, Annalium lib. 16.

Poppæana, poppæana, poppæanum, denominativum: ut Vnguenta Poppæana, à Poppæa inventa, vel quibus illa præcipue uti solebat. luvett. Satyr. 6. didendaque multo Panctumet facies, aut pinguis Poppæana spirat, & hinc miseri videntur labra marini.

Populonia, sive Populonium, populonia, *Ποπυλονία* Ptolemæo, Oppidum est in littore maris Tusci, non procul à Pisis, portum habens non ignobilem, eregione lluz insulæ. Meminit hujus oppidi Plinius libro 3. capite 5. & 6. Ptolemæus libro 3. & Pompon. libro 2. Virgil. 10. Aeneidos: Sexcentos illi dederat Populonia mater Expertos belli juvenes: at illa trecentos insula in exhaustis Chaalybum generosa metallis. Hodie *Plumbinum* vocant.

Porcia, Nobilis Romæ matrona fuit, Porcii Catonis Censorii filia sive (ut alii malunt) nepus: quæ quum matrem familiãs quandam quæ secundas merat nuptias, pudicitia nomine laudari audiret: Calta, *inquirit*, matrona non nisi semel nubir. Porcia alta fuit, Catonis Vicentis filia, & uxor Bruti, quæ quum viri sui consilium, quod de interficiendo Cesare ceperat, cognovisset, cultello tonforio sese vulneravit. Quæ de re quum à viro increparetur: Non est, *inquirit*, hoc temerarium factum meum: sed in tali statu nostro, mei erga te amoris certissimum indicium. Expeti enim volui, si tibi propositum ex sententia parum celsisset, quàm æquo animo me lætoso essem interemptura. Hæc postea, quum audisset virum suum post insulsum illud prælium adversus Antonium, Augustumque in campis Philippicis gestum, mortem sibi conscivisse, moti & ipsa statuit. Sed quum arma à domesticis subtraherentur, haustis prunis, oreq; obstructo, coactum extinda est. Valer. lib. 3. cap. 2.

Porcius, Catoñum familiæ gentiliũ cognomen fuit, à porcis tractum. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 1. Cognomina multa habentur ab utroq; pecore: à maiore, & à minore: ab minore Porcius, Ovinius, Capilius: à Maiore, Equitius, Taurus.

Pordoselenè, pen. prod. *Πορδοσελενη*, Insula est ante Ephesum, cum urbe ejusdem nominis, quam nonnulli, teste Stephano, archilogiam fugientes, Pordoselenem appellatũ. Meminit hujus insulæ Plin. lib. 5. cap. 31.

Porphyreon, porphyreonis, *Πορφυρεων*, Phœnicæ oppidum, apud Stephanum, cujus incolæ Porphyreoni dicuntur, & Porphyreonitæ.

Porphyriõnè, *Πορφυριωνη*, Insula est in Propontide ante Cyzicum, Plin. lib. 5. cap. ult.

Porphyris, pen. corr. *Πορφυρις*, Insula in sinu Laconico sita, quinq; millibus passuũ à Maleæ promontorio distans: postea Cythera dicta, ob memorabile templũ quod in hac insula est Veneti fecerunt. Autor Plin. lib. 4. cap. 12. Est & altera ejusdem nominis insula, duodecim non amplius passuum millibus distans à Gnido, alio nomine Nisyros appellata. Plin. lib. 5. cap. 3.

Porphyrite, porphyrites, *Πορφυριτες*, Oppidum est in ea parte Aribiæ quæ Aegypto continetur, est, Stephanus.

Porphyrius, *Πορφυριος*, Philosophus patria Tyrius, nobili genere ortus, qui Romæ Aureliani Cæsaris temporibus claruit. Vnã cum Origene & Amelio cõdiscipulis Plotinum audivit. Multa ejus à Suida enumerantur scripta, in quibus plurima inter se dissidentia reliquit: cujus rei causa putatur, quod quæ prius probaverit, ea postea retractaverit. Pectina cillimus Christiani nominis hostis fuit, quindecim adversus nostram religionem editis voluminibus: quibus postea Methodius, Eusebius, & Apollinarius triginta apologeticis libris responderunt. Dicitur Porphyrius, ob vestem purpuream qua propter nobilitatem utebatur quum prius Malchus diceretur.

Porcena, pen. corr. *Πορκενη*, Proprium nomen regis Hetruscorum, qui pro restitutione Tarquini Supetbi adversus Romanos bellum suscepit. Vide Liv. lib. 2. ab Vrbe. Marcial. lib. 11. Hanc spectare manum Porcena nõ potuit. Virgilius verò produxit positione duplicis: Nõ non Tarquinium ejectũ Porcena jubebat Accipere.

Porta Augusta, Vaccæorum urbs in tractu Tarraconensis Hispaniæ. Ptolemæo lib. 2. cap. 6.

Portunus, pen. prod. Deus maris habitus est ab antiquis, quæ Græci Palæmona, *Πορτυναιος* vocant. Germ. Der Meerhafes. Græc. Jta dicitur à portibus quibus præesse credebatur. Vide in dictione PALÆMON.

Porus, porus, *Πορος*, Indiæ rex fuit, ab Alexandro Macedone superatus, deinde & suorum dolo interemptus. Claudianus: Tradita captivo spatiosior India Poros.

Posidæon, *Ποσειδων*, Græcis est mensis, quem nos Decembrem dicimus, à Neptuno nomẽ habens, quẽ illi *Ποσειδων* appellat.

Posidæum, sive Posidium, pen. prod. *Ποσειδειον*, Oppidũ in finibus Macedoniæ, nõ procul à Strimone amne: cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 10. Est etiã ejusdem nominis oppidũ in Syria Libano monti subjecta: cujus meminit idẽ Plin. lib. 5. cap. 20. Est item Posidæum, tonæ promontorium, cũ oppido ejusdem nominis, quod olim Branchidarũ, & postea Didymæi Apollinis oraculum fuit appellatum. Vide eundem lib. 5. cap. 29.

Posidippius, *Ποσειδωπιος*, Comicus Cassandæus, Cynisci filius, qui tabulas triginta docuit, teste Suida.

Posidoniã, *Ποσειδωνια*, Oppidum maritimum in Lucanis, postea Pæstum appellatum: a quo & vicinum sinum Posidoniaem appellantur: qui & ipse postea commutato nomine, Pæstanus appellatus est. Autor Plin. libro 3. cap. 5. Hoc etiam nomine aliquando dicta est Træza in Peloponnesi urbs: propter quod *Ποσειδων*: hoc est, Neptuno sacra esset. Autor Strabo lib. 8.

Posidoniũs, *Ποσειδωνιος*, Philosophus, discipulus & successor Panæci, ex Apamia Syriæ (ut Strabo lib. 14. autor est) sed Rhodius existimatus: quia Rhodi vixit, ac philosophatus est: sicut & Apollonius Molo dicitur est Rhodius, quẽ esse Alabandensis: usumq; audivit Cicero. Hic quum aliquãdo morbo articulari laboraret gravissimè, fesset sæpè dixisse (erat enim Stoicus) Nihil agis dolor, quanvis sis mollellus, nunquã te esse confitebor malum. Venit Romam M. Marcelli tempore, scripsitq; multa. Posidonius Olbiopolita, Sophista & Historicus, scripsit post Polybium historiam librii LII. usque ad bellum Ptolemæi adversus Cyrenæos. Præterea declamationes rhetoricas, & argumenta in orationes Demosthenis. Huc Strabo testatur suo tempore fuisse. Posidonius Africa præsul Augustini consubernalis, cujus etiam vitam scripsit præterea Homiliarum libros septem: Epistolarum totidem aliarumq; rerum complures. Autor Ptolemæus Lucensis.

Posideum, Vide POSIDEVM.

Posthumiã, Virgo Vestalis, quæ propter elegantiorẽ cultũ in suspitionem venit incesũ, & eo nomine apud Põsichæes accusata ellyverum quum nihil præterea adversus eam probaretur, sententia Pontificis Maximi dicitur absoluta, qui eam jois in posterum abstinere, sancteq; potius, quàm sentẽ coli iussit. Vide Liv. lib. 4. ab Vrbe.

Posthumũs, Prænomine Aulus, Dictator in bello Latinoũ, quod Tarquiniũs excitavit, cum ad generum suum Manium Tullianum ducem confugisset, quo in bello collatis signis ad lacum Regillum, quum victoria utrinque nurrat, Magister equitum Romanis equis frænos detrahi iussit, ut irrevercabili impetu ferrentur in hostes: itaque tandem aciem Latinoũ Romanis fuderet. In eo prælio viri duo juvenes acriter pugnare, quos post pugnam ad præmia questos, Dictator reperire non potuit. Rarus itaque eos Castorem & Pollacem tuisse, eis cõmuni titulo templum dedicavit. Autor Gell. Posthumus Tubertus, Magister equitum Aemylii Mamercii Dictatoris in prima Dictatura contra Volcos: mox in eodem bello à Quint. Cincinnato Consulẽ genero suo Dictator dicitur, de eisdem triumphavit: quum victoriam funellavit mors fuit, vii magna virtute: quum quod in iussu ejus, occasione rei benè gerendæ, pugnam in iussu secuti percussit. Ex Liv. lib. 4. ab Vrbe. Est Posthumus, post Cannensem pugnam Consul in Galliam profectus, Bojorum fraude, locorumq; iniquitate circumventus, ne vivus in hostium manus perveniret, mediis sese hostibus immo fœns, cõmilitum pugnantibus occubuit. Cujus inventi caput præcidere Barbari, oventer in templo obtulerunt, ejusq; deinceps itanis pro sacro vase in sedibus libationibus uti iussit. Liv. lib. 33. Posthumus, prænomine Spurius, cum T. Veturio Romæ consul eo tempore quo Romani adversus Samnites bellum gerebant, missus cum collega adversus hostes, exortum imprudens in locum iniquũ deduxit, apud Furcas Caudinas ubi ab hostibus circumventus, quum nulla evadendi spes esset, foedissimum cum hoste fœdus pepigit, ut fœdus & quibus Romanis obsidibus restitit, sciqui exercitum sub jugum missum, abducere sibi liceret. Quæ fœdus conditiones quum à Romanis improbarentur, autor fuit Senatus Posthumus, ut sui, eorumq; deditione, quorum consensu tam ignominiosum fœdus iniret, fides publica liberaretur. Cujus sententiam secutus Senatus, Consulem utrunque,

trunq; cum duobus Tribnis, cæterisque omnibus qui per fœdus sponderant, hosti victos dederunt. Quos quum ille recipere recusaret, incolumes Romam redierunt. Néc ita multo post, fuis à Papyrio Cursore Samnitibus, & sub jugū missis, acceptis que sexcentis equitibus Romanis, obfidibus, prius flagitii infamia oblitterata est. Livius 9. Posthumus Albinus Consul adversus Jugurtham missus, pecuniaque ab eo corruptus, insignem ex provincia ignominiam reportavit. Autor Salust. in Jugurtha. Idem postea Proconsulari imperio in Hispaniam missus, de Vacceis & Lusitanis triumphavit: refert Liv lib. 64.

Postvorta, Dea erat Romanorum: ita dicta quòd futura prospiceret. Macrobi. lib. 2. Saturn. Sicut Antevorta, & Postvorta, divinitatis, scilicet aptissimi comites apud Romanos coluntur. Gell. ex Varr. li. 16. c. 16. alia postvortia describere videtur.

Quando igit, inquit, cõtra naturã fortè cõversu pueri in pedes, brachius plerunq; diductis retineri solët, egrius q; tunc mulieres emittunt: Hujus periculi deprecãdi gratia arẽ statueq; sũt Romę duab. Carmentibus, quarũ altera Postvertã nominata est, Prosa altera, à recti, pervertiq; partus & porcellate, & nomine.

Potimius, inquit, Oppidum Atticã, apud Plin. lib. 4. cap. 7.

Potentia, inquit, Prolemæo, Oppidum est Piceni. Cicero de Atulp. respons. Eodem ferè tempore factus in agro Piceno Potentia nuntiatur terræ motus.

Potida, inquit, Vrbis Macedoniæ, antea Cassandria dicta, Plin. lib. 2. cap. 38.

Potidania, potidaniæ, inquit, Vrbis Aetoliæ, apud Stephanum, cujus incolæ dicti sunt Potidaniates.

Potina, teste Nonio, Deę nomen apud Romanos, quæ puero rum potui præfidere putabatur, sicut Edusa eorũdem alimentis. Est & civitatis nomen in Bœotia, ex qua Glaucus fuit, & à qua Potineus dictus. Est & Straboni fons prope Thebas Bœotias. Plin. tamẽ lib. 4. c. 19. oppidum in Magnesiã statuit, circa quod ut idem testatur lib. 23. c. 8. asini pastu rabie infamantur.

Potitius, [German. inquit, Priester Hercules.] Senis cujusdam nomen est, quem unã cum Pinatio altero sene sacris suis præfecit Hercules. Servius explicans illud Virg. 1. Aen. primusq; Potitus auctor, Et domus Herculei cultos Pinaria facti: Pinarius, inquit, & Potitius, duo senes fuerunt, quibus qualiter colli vellet, ostendit Hercules: scilicet ut manẽ & vesperi ei sacrificaretur. Perfecto itaq; matutino sacrificio, quum circa Solis occasum essent sacra repetenda, Potitius prior advenit: Pinarius postea, extis jam redditis. Quare iratus Hercules statuit ut Pinariorum familia tantum ministrã esset epulantibus Potitiis, & complentibus sacra. Hæc Servius. Vide de hoc plura apud Feestellam, & Livium lib. 1.

Potina, inquit, Magnesiæ oppidum fuit, teste Plin. lib. 4. cap. 9. In hoc oppido Glaucus Sisyphi & Metopes filius, equas humana carne pavisse dicitur, quòd cupidus ferentur in hostem. Venit quum pabuli ejusmodi copia decisset, versæ in rabiem equæ dominum ipsum devorant.

Praetius, praetii, inquit, Fluvius est Troadis, inter Lampscam, & Abydam in Hellepontu influcns, teste Strabone lib. 13. Meminit hujus fluvii & Homerus in Catalogo.

Prægutii, Italici populi, qui Maris magis Orientales sunt, Prolemæo auctore, lib. 3. cap. 1. Hodie vulgus regionem totam Achaia appellat.

Præneste, generis neutri, & hæc Prænestis, inquit, Stephano. Vulgò Palæstrina, Oppidum Latii edito in loco, naturaque munito situm: ita dictum (si Stephano credimus) à Præneste conditore, Latini filio, Vlyssis & Circeæ nepote. Alii dicit vult inquit, id est, ab illicibus que illic abundant, nomen accepisse existimant. Pompejus Festus nominis hujus originẽ ad loci situm refert, eò quòd motibus præsternende & altum Præneste à Virgilio dicitur 7. Aen. Quisq; altum Præneste colunt. Fuerunt qui à Cæculo Vulcani filio conditum putarint: quorum sententia Virgilius quoque subscribit. Nec Prænestine fundator defuit arcis, Vulcano genitum pecora inter inersa regem, Inventumq; focis omnis quem credidit ætas, Cæculus. Strabo lib. 5. Græcam urbem esse tradidit: cujus rei argumentum hoc affert, quòd olim Polystephanos dicta fuerit. Habuit hoc oppidũ nobile Fortunę templũ, cujus pavementum lithostrotis stravit L. Sylla, teste Plin. lib. 36. cap. 25. Silius: sacrisq; dicatis Fortunę Præneste jugis. Fœminin. genere usus est Virg. 1. Aen. Qualis eram, quam primam aciem Præneste sub ipsa Stravi.

Prænestini, pen. prod. Qui Præneste incolunt. Cic. 2. de Divia. Numerium Sullucium, Prænestinatorum monumenta declarant, honestum hominem, & nobilem somniis crebris, &c.

Prænestina, a. um, possessivũ: ut Dea Prænestina, Ovid. 6. Fast. Sones Prænestina. Cic. de Div. Fortuna Prænestina, Luca. li. 2.

Præpennilis, inquit, Oppidũ est mediterraneum majoris Myliæ apud Prolemæum lib. 5. cap. 2.

Præpennithis, inquit, Insula maris Aegæi, una Cyclad.

dum. Autor Plinius libro 4. capite 12.

Præstium, inquit, Oppidum est Piceni, teste Prolemæo lib. 3. cap. 1. Inde sunt Præstus, a. um, ut, Pubes, præstus, apud Sil. lib. 15. Et Præstianus, na, nam, ut, Præstianus ager, apud Plin. lib. 3. cap. 13. & 14.

Præstis, inquit, Indię populi, quorum metropolis est Palibota. Plin. lib. 6. cap. 19.

Præstis, inquit, Oppidum maritimum fuit in ora Laconica nõ procul ab ostio Inachi fluminis: cujus meminit Thucyd. bell. Pelopon. lib. 2.

Præstis, inquit, Nobilis Persa, qui Smerdim Cambysæ fratrem jussu regis occidit, cujus facti oris cõscientia ad alius postea in maximo Persarum conventu, ex eda. illima tunc it præcipitem dedit. Vide Hero d. lib. 3.

Præstis, inquit, Nobilis medicus fuit, cujus aliquanties meminit Plinius.

Præstis, inquit, Deę nomen, cujus non statum inter gram, sed caput tantum in templis dedicabãt. Hanc Menelaus Soteres uxorem facit, eandemq; sororem, Concordiã & vanis matrem. Autor Suidas. Stephanus Præstisica Nympham fuisse tradit, quæ ex Tremilete Cragum peperit, à quo Lyciam mos nomen accepit.

Præstis, pen. corr. inquit, Germ. Ein König der Trojaner. Statuarius, marmore nobilitatus, & præcipue duplici Venere, Gnidia & Coa, quarum illam maxime nobilitavit vesanus adolescentis cujusdã amor, qui noctu in templo delitescens simulacro cohabit: & Nicomedis regis militario grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam coactus. Natus dicitur in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde propter artis præstantiam civitate Romana donatus: quam multis etiam egregius signis ornavit: quibus à Plinio commemorantur Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Scythianis, Boni eventus, & Bonæ fortunę simulacra in Capitolio: item & Mænadæ, & quas Thyades vocant, & Caryatidas, & Sileri in Asiã Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus, aliaq; nonnulla quæ vide apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 37. cap. 5. de hoc etiam Propertius Præstidem Færius vindicat arte lapid.

Præstis, Lacus nomen est, apud Cic. in Orat. pro Milone. Præstis, pen. corr. inquit, Germ. Ein König der Trojaner. Statuarius, marmore nobilitatus, & præcipue duplici Venere, Gnidia & Coa, quarum illam maxime nobilitavit vesanus adolescentis cujusdã amor, qui noctu in templo delitescens simulacro cohabit: & Nicomedis regis militario grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam coactus. Natus dicitur in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde propter artis præstantiam civitate Romana donatus: quam multis etiam egregius signis ornavit: quibus à Plinio commemorantur Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Scythianis, Boni eventus, & Bonæ fortunę simulacra in Capitolio: item & Mænadæ, & quas Thyades vocant, & Caryatidas, & Sileri in Asiã Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus, aliaq; nonnulla quæ vide apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 37. cap. 5. de hoc etiam Propertius Præstidem Færius vindicat arte lapid.

Præstis, Lacus nomen est, apud Cic. in Orat. pro Milone. Præstis, pen. corr. inquit, Germ. Ein König der Trojaner. Statuarius, marmore nobilitatus, & præcipue duplici Venere, Gnidia & Coa, quarum illam maxime nobilitavit vesanus adolescentis cujusdã amor, qui noctu in templo delitescens simulacro cohabit: & Nicomedis regis militario grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam coactus. Natus dicitur in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde propter artis præstantiam civitate Romana donatus: quam multis etiam egregius signis ornavit: quibus à Plinio commemorantur Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Scythianis, Boni eventus, & Bonæ fortunę simulacra in Capitolio: item & Mænadæ, & quas Thyades vocant, & Caryatidas, & Sileri in Asiã Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus, aliaq; nonnulla quæ vide apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 37. cap. 5. de hoc etiam Propertius Præstidem Færius vindicat arte lapid.

Præstis, Lacus nomen est, apud Cic. in Orat. pro Milone. Præstis, pen. corr. inquit, Germ. Ein König der Trojaner. Statuarius, marmore nobilitatus, & præcipue duplici Venere, Gnidia & Coa, quarum illam maxime nobilitavit vesanus adolescentis cujusdã amor, qui noctu in templo delitescens simulacro cohabit: & Nicomedis regis militario grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam coactus. Natus dicitur in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde propter artis præstantiam civitate Romana donatus: quam multis etiam egregius signis ornavit: quibus à Plinio commemorantur Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Scythianis, Boni eventus, & Bonæ fortunę simulacra in Capitolio: item & Mænadæ, & quas Thyades vocant, & Caryatidas, & Sileri in Asiã Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus, aliaq; nonnulla quæ vide apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 37. cap. 5. de hoc etiam Propertius Præstidem Færius vindicat arte lapid.

Præstis, Lacus nomen est, apud Cic. in Orat. pro Milone. Præstis, pen. corr. inquit, Germ. Ein König der Trojaner. Statuarius, marmore nobilitatus, & præcipue duplici Venere, Gnidia & Coa, quarum illam maxime nobilitavit vesanus adolescentis cujusdã amor, qui noctu in templo delitescens simulacro cohabit: & Nicomedis regis militario grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam coactus. Natus dicitur in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde propter artis præstantiam civitate Romana donatus: quam multis etiam egregius signis ornavit: quibus à Plinio commemorantur Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Scythianis, Boni eventus, & Bonæ fortunę simulacra in Capitolio: item & Mænadæ, & quas Thyades vocant, & Caryatidas, & Sileri in Asiã Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus, aliaq; nonnulla quæ vide apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 37. cap. 5. de hoc etiam Propertius Præstidem Færius vindicat arte lapid.

Præstis, Lacus nomen est, apud Cic. in Orat. pro Milone. Præstis, pen. corr. inquit, Germ. Ein König der Trojaner. Statuarius, marmore nobilitatus, & præcipue duplici Venere, Gnidia & Coa, quarum illam maxime nobilitavit vesanus adolescentis cujusdã amor, qui noctu in templo delitescens simulacro cohabit: & Nicomedis regis militario grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam coactus. Natus dicitur in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde propter artis præstantiam civitate Romana donatus: quam multis etiam egregius signis ornavit: quibus à Plinio commemorantur Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Scythianis, Boni eventus, & Bonæ fortunę simulacra in Capitolio: item & Mænadæ, & quas Thyades vocant, & Caryatidas, & Sileri in Asiã Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus, aliaq; nonnulla quæ vide apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 37. cap. 5. de hoc etiam Propertius Præstidem Færius vindicat arte lapid.

Præstis, Lacus nomen est, apud Cic. in Orat. pro Milone. Præstis, pen. corr. inquit, Germ. Ein König der Trojaner. Statuarius, marmore nobilitatus, & præcipue duplici Venere, Gnidia & Coa, quarum illam maxime nobilitavit vesanus adolescentis cujusdã amor, qui noctu in templo delitescens simulacro cohabit: & Nicomedis regis militario grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam coactus. Natus dicitur in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde propter artis præstantiam civitate Romana donatus: quam multis etiam egregius signis ornavit: quibus à Plinio commemorantur Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Scythianis, Boni eventus, & Bonæ fortunę simulacra in Capitolio: item & Mænadæ, & quas Thyades vocant, & Caryatidas, & Sileri in Asiã Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus, aliaq; nonnulla quæ vide apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 37. cap. 5. de hoc etiam Propertius Præstidem Færius vindicat arte lapid.

Præstis, Lacus nomen est, apud Cic. in Orat. pro Milone. Præstis, pen. corr. inquit, Germ. Ein König der Trojaner. Statuarius, marmore nobilitatus, & præcipue duplici Venere, Gnidia & Coa, quarum illam maxime nobilitavit vesanus adolescentis cujusdã amor, qui noctu in templo delitescens simulacro cohabit: & Nicomedis regis militario grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam coactus. Natus dicitur in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde propter artis præstantiam civitate Romana donatus: quam multis etiam egregius signis ornavit: quibus à Plinio commemorantur Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Scythianis, Boni eventus, & Bonæ fortunę simulacra in Capitolio: item & Mænadæ, & quas Thyades vocant, & Caryatidas, & Sileri in Asiã Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus, aliaq; nonnulla quæ vide apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 37. cap. 5. de hoc etiam Propertius Præstidem Færius vindicat arte lapid.

Præstis, Lacus nomen est, apud Cic. in Orat. pro Milone. Præstis, pen. corr. inquit, Germ. Ein König der Trojaner. Statuarius, marmore nobilitatus, & præcipue duplici Venere, Gnidia & Coa, quarum illam maxime nobilitavit vesanus adolescentis cujusdã amor, qui noctu in templo delitescens simulacro cohabit: & Nicomedis regis militario grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam coactus. Natus dicitur in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde propter artis præstantiam civitate Romana donatus: quam multis etiam egregius signis ornavit: quibus à Plinio commemorantur Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Scythianis, Boni eventus, & Bonæ fortunę simulacra in Capitolio: item & Mænadæ, & quas Thyades vocant, & Caryatidas, & Sileri in Asiã Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus, aliaq; nonnulla quæ vide apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 37. cap. 5. de hoc etiam Propertius Præstidem Færius vindicat arte lapid.

Præstis, Lacus nomen est, apud Cic. in Orat. pro Milone. Præstis, pen. corr. inquit, Germ. Ein König der Trojaner. Statuarius, marmore nobilitatus, & præcipue duplici Venere, Gnidia & Coa, quarum illam maxime nobilitavit vesanus adolescentis cujusdã amor, qui noctu in templo delitescens simulacro cohabit: & Nicomedis regis militario grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam coactus. Natus dicitur in extrema Italiæ ora, quam Magnam Græciam olim appellabant: deinde propter artis præstantiam civitate Romana donatus: quam multis etiam egregius signis ornavit: quibus à Plinio commemorantur Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Scythianis, Boni eventus, & Bonæ fortunę simulacra in Capitolio: item & Mænadæ, & quas Thyades vocant, & Caryatidas, & Sileri in Asiã Pollionis monumentis, & Apollo, & Neptunus, aliaq; nonnulla quæ vide apud Plin. lib. 34. cap. 8. & lib. 37. cap. 5. de hoc etiam Propertius Præstidem Færius vindicat arte lapid.

Præstis